

dröm

sju

vi tar ett steg ut ur rymdkapseln
med en oerhörd svindel av livskramp
och obetydlighet. återigen tar vi steget.
av skräck viftar jag med armarna
efter något fast att hålla i. återigen
tar vi samma steg. vi är tillbaka på
jorden nu. jag ser oss planera resan
men jag kan inte hindra oss. jag
skriker. åter står vi i luftslussen. vi
tar steget ut i det friktionslösa
ingenting och jag skriker; min son,
han förstår inte, han är så liten; jag
borde inte skrika; jag ville så mycket

men det finns långt inne i mig
bitar av tid då jag är lycklig, när
jag klättrar högst upp i stora björken
borta vid ängen, och ingen vågar
någonsin klättra så högt som jag;
där jag kan sitta helt dold och bara
känna av alltings fullständiga verklighet.
och när min mor oroligt letar efter mig
ler jag i mig själv, klättrar osedd ned
och springer genvägen genom skogen
hem

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ackusativ med Poeter.se id #43667 innehar upphovsrätten